

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2533 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรมาจำนวนทั้งสิ้น 366 คน ด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างตามลำดับดังนี้คือ สุ่มโรงเรียน มัธยมศึกษาส่วนกลาง จำนวนทั้งหมด 9 กลุ่ม ด้วยสัดส่วน 1 : 9 ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลางกลุ่มที่ 2 ซึ่งมีจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 38 โรงเรียน แล้วสุ่มตัวอย่างโรงเรียนด้วยสัดส่วน 1 : 4 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 โรงเรียน จากนั้นสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ห้องเรียน ต่อ 1 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างประชากร 366 คน

วิธีการดำเนินการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบขึ้นมา 1 ฉบับ เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วยแบบสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถในการฟัง เป็นแบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน เป็นแบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ แบบสอบวัดความสามารถในการเขียน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ และส่วนที่ 2 เป็นเรียงความ โดยให้นักเรียนเลือกเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ 1 เรื่อง แบบสอบวัดความสามารถในการพูด ให้นักเรียนเลือกพูดแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่กำหนดให้ 1 เรื่อง จากนั้นได้นำแบบสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนพระสุเมรุสวามิภักดิ์ จำนวน 60 คน แล้วนำผลของแบบสอบเฉพาะชนิดปรนัยมาวิเคราะห์หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบ ซึ่งพิจารณาคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จากนั้นนำมาหาค่าความเที่ยงของแบบสอบ ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบเป็น 0.65

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทดสอบด้วยตนเองตามเวลาที่นัดหมายกับทางโรงเรียน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยมัธยฐานเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้คือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ความสามารถในการพูด ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน
2. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในเกณฑ์ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ มีจำนวนสูงสุดร้อยละ 46.99 และรองลงมาอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง ร้อยละ 30.32 อยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 17.21 อยู่ในเกณฑ์ดี ร้อยละ 5.19 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ร้อยละ 0.27

อภิปรายผลการวิจัย

จากการพิจารณาค่าสถิติที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาอภิปรายถึงความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ วรารณ วสุกุล (2533 : 79-82) ซึ่งได้วิจัยเรื่อง " ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1 " ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียน การสอนภาษาไทย ในปัจจุบัน ครูผู้สอนจะต้องหาวิธีการสอนกิจกรรม สื่อการสอนที่เหมาะสม ทันสมัยและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ ในปัจจุบันสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนอย่างหนึ่งที่ครูควรให้ความสนใจ คือ สื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ที่เสนอรูปแบบ

ภาษาให้แก่นักเรียนในชีวิตประจำวันและสามารถเป็นตัวอย่างการใช้ภาษาทั้งดีและไม่ดีให้กับนักเรียน การนำสื่อมวลชนเข้าประกอบในการเรียนการสอนทักษะทั้ง 4 ในวิชาภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่ครูภาษาไทยควรให้ความสนใจ ดังที่ ปาริชาติ พุดน้อย (2525 : 68-75) ได้วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า ครูภาษาไทยมีความเห็นว่าสื่อมวลชนมีประโยชน์อยู่ในระดับมาก ช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาทั้งดีและไม่ดี ในด้านการฟัง เกี่ยวกับการให้ความรู้ ความคิดเห็นใหม่ ๆ จากการฟังข่าวสาร บทความ และความรู้ต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก ในด้านการพูดเกี่ยวกับได้แบบอย่างการออกเสียง ร ล และตัวควบกล้ำ อยู่ในระดับมาก ในด้านการอ่านเกี่ยวกับได้แบบอย่างศิลปะการอ่านชนิดต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก ในด้านการเขียนเกี่ยวกับการเขียนสำนวน ที่ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำสละสลวย การใช้คำนุ่มนวล และใช้ภาษากำกวม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยแต่ละทักษะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการพูด ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้

ความสามารถในการพูดของนักเรียน พบว่า คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง คือ 19 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ดีซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรารณ วสุกุล (2533:79-82) ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่าความสามารถในการพูดของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ

จากผลการวิจัย ความสามารถในการพูดของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี อาจมาจากสาเหตุที่นักเรียนมีโอกาสดูฝึกฝนทักษะการพูดในการเรียนวิชาต่าง ๆ มากขึ้น เพราะระบบการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนจะมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นในรูปของการพูด ไม่ว่าจะเป็นการอภิปราย การโต้วาที การพูดตาม หัวข้อที่ครูกำหนดให้ นอกจากนี้ครูและนักเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนทักษะพูดว่าเป็น กิจกรรมที่มีประโยชน์ จากงานวิจัย

ของ สมโภช เจริญวงศ์ (2528 : ๕๖) เรื่อง "การนำเสนอโปรแกรมการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย" พบว่า ในด้านประโยชน์และความต้องการที่มีต่อกิจกรรมการพูดนั้น ครูส่วนใหญ่เห็นว่าทำให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่าทำให้ได้รับประสบการณ์กว้างขวางขึ้น

ความสามารถในการฟังของนักเรียน พบว่า ความสามารถของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับคะแนน 17 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ วรวรรณ วสุกุล ที่ว่า ความสามารถในการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1 อยู่ในระดับสูง

จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังในเกณฑ์ปานกลางนั้น แสดงว่านักเรียนยังคงต้องมีการพัฒนาความสามารถในด้านการฟังต่อไป แม้ว่านักเรียนจะใช้การฟังในชีวิตประจำวันในโรงเรียนมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการฟังเรื่องจากเพื่อน หรือการรับถ่ายทอดเรื่องราวความรู้จากครูผู้สอน รวมไปถึงการฝึกฝนกิจกรรมการสอนทักษะฟังในห้องเรียน แต่ถ้าครูผู้สอนใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจกับนักเรียน ได้แก่ การใช้แบบฝึกทักษะการฟัง ก็คงจะช่วยพัฒนาความสามารถในด้านการฟังให้นักเรียนได้มากขึ้น ดังที่ กาญจนภรณ์ มุขดารา (2530 : 63) ได้วิจัยเรื่อง "การใช้นิทานพื้นเมืองภาคเหนือของประเทศไทยพัฒนาทักษะการฟังอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในเขตอำเภอสรรคบุรี จังหวัดเชียงใหม่" ผลการวิจัยปรากฏว่า ความก้าวหน้าในการฟังอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกหัดการฟังมีความก้าวหน้าในการฟังสูงขึ้น โดยจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสามารถในการอ่านของนักเรียน พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 12 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรวรรณ วสุกุล (2533 : 79-82) ที่ว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1 อยู่ในระดับสูง

จากผลการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่าน แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านเพื่อให้เข้าใจเรื่องน้อย และขาดความสนใจในการอ่าน จากการสังเกตในขณะนักเรียนทำแบบสอบ นักเรียนส่วนใหญ่จะไม่ชอบอ่านข้อความที่มีความยาวหรือเรื่องที่ต้องใช้ความพยายามมาก เพราะเห็นว่ายากและน่าเบื่อ กล่าวคือ ไม่มีนิสัยรักการอ่าน ดังที่ แม้นมาส ชวลิต (2528 : 1) ได้สรุป สภาพการเรียนการสอนทักษะอ่าน จากเรื่อง "สภาพของการอ่านในสังคมไทยและแนวทางแก้ไข" ว่า สภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันคือ นักเรียนไม่ได้รับการฝึกอ่านมาแต่เด็ก จึงไม่รู้วิธีอ่าน อ่านไม่ถูกต้อง ครูเน้นเฉพาะการอ่านออก เขียนได้เท่านั้น ให้จดงานมากกว่าให้อ่าน นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน ขาดสมาธิในการอ่าน ไม่อยากรู้อยากเห็น ขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์การอ่าน เช่น พจนานุกรม การส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านนั้น ควรเน้นให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการส่งเสริมการอ่าน ดังที่ อักษร รุ่งมณี (2525 : 91-91) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลเพิ่มความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการสอนแบบปกติและการสอนอ่านโดยกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" ผลการวิจัยสรุปว่า หลังจากทดลองผลเพิ่มของคะแนนความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 กล่าวคือ นักเรียนทั้งสองกลุ่มต่างมีผลเพิ่มของคะแนนความเข้าใจ

ความสามารถในการเขียนของนักเรียน พบว่า คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ใน ระดับคะแนน 12 คะแนน และมีค่าเฉลี่ยมัธยิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรพรรณ วสุกุล (2533 : 79-82) ที่ว่า คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 1 อยู่ในระดับต่ำ

จากผลการวิจัยนั้นแสดงว่านักเรียนยังมีข้อบกพร่องในด้านการเขียนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนคือ เรื่องการสะกดคำ การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน การใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือย ไม่ตรงกับความหมายที่ถูกต้อง การลำดับความคิด และ เหตุผลในเรื่องไม่ดี ดังที่ จิตต์นิภา ศรีไสย และ ม.ล. อัจฉิมา เทวกุล (2526 : 60) ได้วิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่นักเรียนเขียนเรียงความอยู่ในเกณฑ์อ่อน ได้แก่ ขาดความตั้งใจที่จะเขียนให้ดี การเรียงลำดับ

ความคิดไม่ถูกต้อง และ ไม่มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนนอกเหนือจากในชั้นเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

1. ในการสอนทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียน ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะทั้ง 4 ไปด้วยกัน ทักษะใดที่นักเรียนมีความสามารถน้อยก็ควรจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้ดีขึ้น
2. การสอนทักษะทางภาษาไม่ควรปล่อยเป็นความรับผิดชอบของครูวิชาภาษาไทย เท่านั้นแต่ทุกสาขาวิชาควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทั้ง 4 อย่างสม่ำเสมอ
3. การสอนทักษะทางการพูด ฟัง อ่าน และเขียน ควรเน้นให้นักเรียนได้ฝึกหัดเพื่อนำไปใช้ในเหตุการณ์ประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จะทำวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถของนักเรียนต่อไป
2. ควรจัดเสนอโครงการในการพัฒนาความสามารถทางการพูด ฟัง อ่าน และเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนแก่ครู